

Referat - Alexandru Macedonski

Noaptea de decembrie

Preliminarii

Poetul simte aspiratia spre o noua modalitate de creatie. Decorul poemului este romantic dar stilizat in maniera parnasiana, in timp ce muzicalitatea interioara a versurilor conduce spre simbolism. Tehnica impletirii refrenelor imprima poeziei tonalitatea unei melodii. Poetul versifica "Meka si Meka", atribuindu-i si alte semnificatii privitoare la omul de geniu.

Structura compozitionala

Structural, poemul este alcatuit dintr-o inlantuire de tablouri prezentand camera pustie si rece in care traieste poetul, un alt tablou infatiseaza Bagdadul, cetate de rai si de vise, un al treilea tablou se refera la drumul strabatut de Emir spre cetatea Meka, ultima secventa inceheind simetric poemul prin "revenirea" in odaia poetului.

Compozitional, desprindem din poem doua planuri: unul real, contingent, obiectiv, altul ideal, abstract, subiectiv. Legatura dintre acestea se face prin spiritul nelinistit al creatorului de geniu, insetat de ideal, de absolut. Planul real porneste de la primul tablou, care reprezinta camera poetului in care acesta traieste intr-o singuratate izolanta sugerata prin epitetele "pustie" si "moarta". Lipsit de inspiratie e "mort" si poetul pentru ca nimic nu il infioara si nu il face sa traiasca. Simte acut izolarea de oameni iar restristea il sfasie asemenea unei salbatice fiare. Natura insasi ii este ostila caci campia "geme cumplit", crivatul tipa, luna il priveste cu ochi otelit iar lupii groaznici se aud urland. Doua sintagme: "mort e poetul" si "luna e rece pe cer si in el" sugereaza neputinta de a crea, caci spiritul si inima nu poseda focul creatiei: "nici o scanteie in ochiu-adormit".

Dar din jar apare o flacara in mod surprinzator ce izbucneste, se urca, palpita, trasneste, vorbeste. Aceasta este inspiratia creatoare. Prin lumina acestei inspiratii se creaza Bagdadul in locul camerei reci si moarte, el insusi lumina, pentru ca este cetatea ce are stralucirea alba a argintului, cea galbena a aurului si cea rosie a rubinelor ("jar de pietre", "Si el e emirul, si are-n tezaur/ Movable inalte de-argint si de aur", "Si jaruri de pietre cu flacari de sori"). Culoarea armonizeaza cu parfumul (element simbolist: Corespondentele) caci Bagdadul este si "Rai de gradini" si "Poiana de roze si crini". In cetate stapaneste Emirul care intruneste atributele omului superior: "E tanar, e farmec, e trasnet, e zeu". Viata in bogatie nu il multumeste tocmai pentru ca nu este un om obisnuit, idealul sau fiind sa ajunga la cetatea sfanta Meka. Aceasta il obsedeaza, obsesia devenind treptat ratiunea lui de a trai: "Cetatea preasfanta il cheama in ea,/ Li cere simtirea, ii cere fiinta,/ Li vrea frumusetea - tot sufletu-i vrea -/ Din talpi pana-n crestet ii cere fiinta".

Dorinta de a ajunge la cetatea Meka devine sete nestinsa de a atinge idealul, desi drumul spre ideal este cumplit de greu: "O mare aprinsa de soare/ Nici cantec de paseri, nici pomi, nici izvoare". Pustiul se afla in opozitie cu rozul Bagdad in care viata e dulce. Poate tocmai de aceea despartirea nu se face fara tristete: "Din ochiul sau mare o lacrima pica", "Si lacrima, clara, luceste, si pica".

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

Versurile "Pe cand, de sub dealuri, al soarelui disc/ In gloria-i de-aur incet se ridica..." vizualizeaza sentimentul puterii, transferandu-l pe Emir in planul ascensiunii si a luminii: "spre gloria-i de aur".

Elementele simboliste sunt prezente in contrastul cromatic prezent in sintagmele: "alba camila", "rosu-oranisc", "verdele pisc", "roza idila".

Popasul la fantana nu este intamplator. Oglindindu-se in apa acesteia se vede pe sine copil dar si pe sine de acum. Am putea considera ca fantana il oglindeste pe om in dubla ipostaza umana fiind omul o intalnire a contrariilor - bun si rau, frumos si urat-. Peste imaginea frumosului Emir oglindita in apa, se suprapune aceea a unui slut care indrazneste sa aspire tot spre cetatea Meka. Opozitia dintre cei doi este intarita de versurile urmatoare. Verbele "coteste", "ocoleste", "serpuieste", au incarcatura semantica sugestiva, avand menirea sa sublinieze departarea de la drumul drept, abaterea de la calea dreapta. Spre deosebire de drumetul pocit, Emirul tine calea dreapta prin largul pustiei: "si calea e dreapta - e dreapta, tot dreapta".

Imaginile care infatiseaza pustiul sunt de esenta dantesca. Sub semnul focului, al caldurii torturante se gaseste Emirul. Sintagmele "flacari de soare", "foc e in cer", "cer de otel", "ceru-n flacari", "pamant hranit cu dogoare", "cerul aprins" sunt elocvente in sublinierea canicului distrugatoare. Rosu e soarele, rosu e vazduhul dar rosu e si sangele celor pieriti: "sub aeru-n flacari zac rosii movile", "zarea de sange". Cai, camile si oameni vor ramane prada "pradalnicelor zboruri de pasari negre", Emirul ramanand singur. O insiruire de metafore plastice infatiseaza suferinta fizice ale Emirului: "ochii sunt demoni cumpliti", "cutremur e setea", "foamea e sarpe ce se zvarcoleste in pantec si-n sange". Cand simte aproape moartea zaresta zidurile albe ale cetatii fara sa realizeze ca aceasta era, de fapt, mirajul pustiei. Versurile ce prezinta delirul Emirului sunt de o muzicalitate deosebita, dovedind inca o data preferinta lui Macedonski pentru tehnica simbolista caracterizata si prin muzicalitate interioara.

Zbaterea Emirului pentru atingerea cetatii ideale este icarica, iar emotia pe care o traieste la gandul posibilei atingeri a idealului este naucitoare. Repetitia verbului "alearga" subliniaza tocmai miscarea sufleteasca intensa a Emirului. Cetatea Meka, idealul Emirului, apare intr-o suita de metafore: "orasul preasfant", "naluca sublima", "cetatea de vise", "alba naluca". Repetarea expresiei "si tot nu s-arata" subliniaza categoric deziluzia Emirului care nadajduieste pana la ultima suflare totusi ca isi va atinge idealul. Deziluzia si speranta marheaza aceeasi unitate a contrariilor caracteristica sufletului omenesc. O data cu moartea Emirului reintram in planul real, gasindu-ne in camera alba si pustie a poetului. Macedonski incearca sa decodeze poemul. Emirul ar putea fi insusi poetul dusmanit de confratii sai literari dar aspirand la recunoasterea lui ca poet de geniu. Lupii care urla sunt dusmanii, saracia ajunsa pa ultima treapta defineste conditia tragica a poetului. Toate acestea se aduna in metafora pustiului care trebuie strabatut pentru atingerea perfectiunii.

"Izbanda" drumetului pocit ar sugera ca mai multe sanse ar avea cel care stie sa ocoleasca adevarul, sa se strecoare ca sarpele, sa se fereasca de greutati. Cel care isi impune o conduita dreapta poate sa devina victima. Desprindem si ideea conditiei duale a fiintei umane aflate intre

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

maretie si tragism. Maretia este evidenta in aspiratia spre absolut, spre perfectiune. Tragismul sta in neputiinta implinirii idealului, a absolutului. Emirul ar putea sa semnifice simbolul credintei intr-un ideal, al puritatii omului superior de a isi crea si de a ramane intr-o lume a lui, in care ceilalti nu au acces. Emirul ar putea fi simbolul sufletului omenesc incercat de tentatiile necunoscutului. Emirul ar putea insemna geniul in aspiratia spre absolut traind tragedia idealului neatins.